

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.124 van 4 maart 1999
in de zaak A. 51.217/VII-11.885.**

In zake : Geert LUST,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. LUST,
kantoor houdende te BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81

tussenkomen de partij :

1. Raphaël VANDEPUTTE,
2. Carlinne DANNEELS,
wonende te AARSELE,
Ankelaarstraat 6.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Geert LUST op 19 april 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 12 maart 1993 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij het besluit van 10 september 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, houdende toekenning aan de verzoeker van een vergunning voor de uitbreiding en omvorming van een bestaande varkensfokkerij te Aarsele, Ankelaarstraat 3 -zodat deze voortaan zou omvatten 200 zeugen, 1400 mestvarkens, een mestopslag van 2.285 m³ en een mazoutopslag van 10.200 l mazout in een ondergrondse tank- en voor het lozen van normaal huisafvalwater in de oppervlaktewateren, in

beroep wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 43.385 van 17 juni 1993 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 28 juli 1993;

Gelet op de beschikking van 2 augustus 1993 die de tussenkomst van Raphaël VANDEPUTTE en Carlinne DANNEELS toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 20 augustus 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoeker;

Gelet op de beschikking van 16 december 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 januari 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. COTTIELS die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor

de verwerende partij, en van de eerste tussenkomende partij, die verschijnt in persoon;

Gehoord Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten.

Overwegende dat de volgende feitelijke gegevens van belang zijn :

1.1. De verzoeker baat een varkenshouderij met 220 zeugen uit.

Op 19 mei 1992 dient hij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een milieuvergunningsaanvraag in voor de omvorming van het bedrijf in een gesloten varkensfokkerij. Er wordt aldus een bijkomende vergunning aangevraagd voor 1.550 mestvarkens, de opslag van 1.690 m³ dierlijke mest en de opslag van 10.200 liter mazout.

Tijdens het openbaar onderzoek wordt onder meer door de tussenkomende partijen een bezwaarschrift ingediend.

1.2. Met een besluit van de bestendige deputatie van 10 september 1992 wordt de gevraagde vergunning grotendeels verleend, met dien verstande dat het aantal vergunde dieren wordt beperkt tot 200 zeugen en 1.400 mestvarkens. De aanvraag werd derhalve geweigerd ten belope van 150 mestvarkens en 20 zeugen.

1.3. Op 12 oktober 1992 tekenen de tussenkomende partijen bij de minister beroep aan tegen dat deputatiebesluit.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure worden de volgende adviezen uitgebracht :

a. De administratie gezondheidszorg verleent een ongunstig advies, gelet op de plaatselijke mestoverschotten.

b. Het bestuur voor ruimtelijke ordening brengt een gunstig advies uit. In dat advies wordt gesteld dat de inrichting volgens het gewestplan Roeselare-Tielt gelegen is in een agrarisch gebied en dat binnen een straal van 1,5 km rond het bedrijf zich geen woongebieden bevinden.

c. Het bestuur milieuvergunningen adviseert het beroepen deputatiebesluit op te heffen. In dat advies wordt er onder meer op gewezen dat de inrichting op onvoldoende afstand tot nabijgelegen woonhuizen (min. 5) gelegen is en dat "gelet op (de) te beperkte ruimtelijke scheiding tussen de nieuw te bouwen stal en de nabije woonkern (overzijde straat) de gevraagde uitbreiding aanleiding zal geven tot overdreven geurhinder".

d. De gewestelijke milieuvergunningscommissie adviseert het beroepen vergunningsbesluit op te heffen en de gevraagde vergunning te weigeren. Het advies is grotendeels gesteund op het ongunstige advies van het bestuur milieuvergunningen.

1.5. Nadat alle vereiste adviezen waren uitgebracht, heeft de verzoeker aan de minister een afschrift toegezonden van een overeenkomst van burenregeling waarin Georges PINTELON zich ertoe

verbindt om gedurende 20 jaar voor een oppervlakte van 40 ha mest af te nemen.

1.6. Het bestreden besluit weigert de gevraagde vergunning integraal. Het steunt voornamelijk op de volgende overwegingen :

"Overwegende dat de inrichting is gelegen in een kwetsbare zone die vanuit milieu-oogpunt een zeer bijzondere bescherming vergt, met name de zone 'Tielt'; dat volgens de huidig gehanteerde technische criteria, zoals vastgesteld in artikel 357 van titel II van het VLAREM, in dergelijke gebieden gelegen bestaande zeugenhouderijen met ten minste 50 zeugen nog mogen uitbreiden -mits te voldoen aan de afstandsregels- tot maximum 1.800 varkens zeugen inbegrepen;

dat de inrichting waarvoor de aanvrager vergunning beoogt te bekomen, te weten in totaal 1.770 gespeende varkens, waarvan 220 zeugen en 1.550 mestvarkens, een gesloten karakter heeft; dat binnen een straal van ruim 1,5 km rond de inrichting zich geen woongebieden bevinden; dat evenwel binnen het agrarisch gebied aan de overzijde van de straat woningen zijn gelegen; dat aangenomen moet worden dat de geurhinderdrempel binnen het agrarisch gebied hoger ligt dan binnen een woongebied; dat in dit geval de ruimtelijke scheiding tussen de nieuwe stal en de buurwoningen evenwel dermate klein is dat gesteld moet worden dat de geurhinder zelfs voor agrarisch gebied onaanvaardbaar hoog is; dat gelet op de te beperkte ruimtelijke scheiding tussen de nieuw te bouwen stal en de nabije woonkern -overzijde straat- de gevraagde uitbreiding aanleiding zal geven tot overdreven geurhinder;

Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproduktie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 11.050 kg P_2O_5 respectievelijk 21.263 kg stikstof; dat vanuit oogpunt van ecologisch aanvaardbare mestuitspreiding hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 55,2 ha; dat de aanvrager de beschikking heeft over een oppervlakte cultuurgrond van circa 5,6 ha; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet is gewaarborgd; dat het risico dat het bedrijfsmatig mestoverschot ter plaatse zal leiden tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater en deze door verdere verrijking met nitraten zal vervuilen;"

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Eerste middel

2.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

2.1.1.1. Het middel voert de schending aan van artikel 23, § 2, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunnings-decreet), van "de artikelen 59bis en 107 van de Grondwet", en van artikel 69 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 betreffende de hervorming van de instellingen.

De artikelen 52, 1, a en b van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) laten, in strijd met de voormelde bepalingen, toe dat de gemachtigde ambtenaar van het bestuur milieuvergunningen een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van het administratief beroep. Dit houdt immers een ongeoorloofde subdelegatie van de bevoegdheid van de minister in.

Het bestreden besluit is dus onwettig, gelet op de aan dat besluit voorafgaande ontvankelijkheidsverklaring door de bedoelde gemachtigde ambtenaar.

2.1.1.2. In haar memorie van antwoord repliceert de verwerende partij in essentie dat de uitspraak over de ontvankelijkheid van het beroep slechts een voorlopige beslissing, voorafgaand aan de eindbeslissing van de minister, ook over de ontvankelijkheid van het beroep, inhoudt.

2.1.1.3. De verzoekende partij stelt daar in haar memorie van wederantwoord nog tegenover :

"De verwerende partij geeft op p. 5 aan art. 52.1 Vlarem-I een interpretatie zoals deze 'wellicht' zou moeten aangenomen worden.

Het is opvallend dat de terminologie van de verwerende partij letterlijk dezelfde is als deze aangewend door Auditeur LANCKSWEERDT in zijn advies in de zaak A/A 53.187/VII-12.085, in welke zaak een identiek middel werd aangevoerd (waarover de Raad van State nog niet heeft beslist).

Het advies LANCKSWEERDT maakt zodoende een onderscheid tussen het geval waarin de gedelegeerde ambtenaar het hoger beroep ontvankelijk heeft verklaard en het geval waarin hij het hoger beroep niet ontvankelijk heeft verklaard. In het eerste geval zou de ontvankelijkheidsverklaring (wellicht) geen definitief karakter hebben en niet beletten dat de Gemeenschapsminister naderhand hetzelfde hoger beroep toch nog onontvankelijk zou kunnen verklaren. Wanneer de gedelegeerde ambtenaar het hoger beroep ontvankelijk verklaart, zou de requirant geen belang hebben met het aangevoerde middel.

De rechtspraak zal daaromtrent uitsluitel moeten geven.

Het komt verzoekende partij echter voor dat de door de verwerende partij voorgestelde interpretatie niet bestaanbaar is met de tekst van art. 52.1 Vlarem-I. De ontvankelijkheidsverklaring is een belangrijke beslissing die in deze materie, zoals ook blijkt uit art. 35.1 Vlarem-I eveneens slaat op de volledigheid van het dossier, d.w.z. dat de aanvraag voldoet aan alle vereisten van de artt. 5 en 6 Vlarem-I. Men ziet niet in hoe de Gemeenschapsminister, zonder aan de wet een toevoeging te doen die er niet in te lezen staat, naderhand op de beslissing van de gedelegeerde ambtenaar zou kunnen terugkomen en nog onontvankelijk zou kunnen verklaren wat eerder ontvankelijk werd bevonden. Alleszins laat art. 52.1.b Vlarem-I niet toe dat op de onontvankelijkheidsverklaring nog teruggekomen wordt. En er is in de tekst van het besluit niets terug te vinden dat zou toelaten aan de twee mogelijke beslissingen van de gedelegeerde ambtenaar een andere draagkracht te geven.

Blijft de vraag of de delegatiemogelijkheid van art. 52.1.a Vlarem-I bestaanbaar is met art. 23 § 2 en 24 § 2 Milieuvergunningsdecreet en of de miskennis ervan in geval van ontvankelijkheidsbevinding kan worden ingeroepen.

Die decreetsbepaling voorziet dat het hoger beroep wordt aangebracht bij de Vlaamse Executieve 'die uitspraak doet (...).

De Raad van State heeft steeds aangenomen :

- a) dat wanneer een wet of een verordening een bepaalde bevoegdheid toewijst aan een met name genoemde overheid, die overheid die bevoegdheid zelf moet uitoefenen zonder ze te kunnen

delegeren (R.v.St., arrest nr. 19.797 dd. 19 september 1979);

- b) dat wanneer het persoonlijk optreden van de Minister moet geacht worden een wettelijke waarborg te zijn voor de belanghebbende, bevoegdheidsdelegatie uitgesloten is (vgl. voor het inzetten van de rangschikkingsprocedure inzake monumenten en landschappen : R.v.St., arrest nr. 21.357 dd. 10 juli 1981 en de in de verzameling in de voetnoot op p. 1196 opgegeven andere arresten).

Verzoekende partij staat voor dat er geen reden is om in deze materie anders te oordelen. De milieuvergunning heeft, evenzeer als de rangschikkingsbeslissing, een belangrijke weerslag op het eigendomsrecht van de particulier. Het recht om vrij van zijn eigendom gebruik te maken, vrij een beroep of handel of een bedrijf uit te oefenen, kan er zeer ernstig door beperkt worden. De daartoe door de wet ingestelde procedure moet derhalve geacht worden ingesteld te zijn ter waarborging van de rechtmatige belangen van de particulier. Waaruit volgt dat de organen aan wie beslissingsbevoegdheid werd toegewezen, die bevoegdheid niet vermogen te delegeren.

De ministeriële tussenkomst is derhalve substantieel, d.w.z. van openbare orde. De particulier hoeft derhalve geen belang te hebben bij het aanvoeren van zulk middel, hetwelk overigens door de Raad van State ambtshalve zou moeten aangevoerd worden.

Overigens heeft de verzoekende partij maar al te zeer een eigen concreet belang bij het middel. Zo het ingewilligd wordt, volgt daaruit immers noodzakelijk de onwettigheid van de eindbeslissing, zodat verzoekende partij de kans krijgt haar dossier te doen heroverwegen."

Zij vervolgt dat de door de decreetgever ingestelde procedures de rechtmatige belangen van de particulier moeten waarborgen, waaruit wordt afgeleid dat de beslissende organen de hen toegewezen bevoegdheden niet mogen delegeren.

2.1.1.4. De tussenkomende partijen wijzen in hun **verzoekschrift tot tussenkomst** op het besluit van 20 oktober 1992 tot delegatie van beslissingsbevoegdheden aan de leden van de Vlaamse regering en naar het besluit van de Vlaamse regering van 2 september

1991 houdende aanwijzing van ambtenaren en deskundigen ter uitvoering van Vlarem I;

2.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel ongegrond is om de volgende redenen:

2.1.2.1. Met artikel 51, 1°, a), van Vlarem I draagt de Vlaamse regering de gemeenschapsminister of de gemachtigde ambtenaar van het bestuur milieuvergunningen van AMINAL op het beroep en zijn bijlagen op de ontvankelijkheid ervan te onderzoeken.

Indien het beroep onontvankelijk wordt bevonden moet dezelfde instantie de indiener van het beroep daarvan binnen de vastgestelde termijn in kennis stellen.

De gemachtigde ambtenaar is bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beroepsschrift gebonden door vooraf door de decreetgever of door de Vlaamse regering vastgestelde regels.

2.1.2.2. Er is de Raad van State geen enkele bepaling bekend die inhoudt dat de ontvankelijkverklaring door de gemachtigde ambtenaar een beslissing is die definitief is, en die meer bepaald de minister zou binden wanneer hij uitspraak doet over het beroep.

Artikel 52, 1°, b, van Vlarem I bepaalt anders wel uitdrukkelijk dat wanneer het beroep onontvankelijk wordt bevonden, de procedure voor het niet ontvankelijk bevonden beroep hiermee beëindigd is.

A contrario mag hieruit afgeleid worden dat de stellers van Vlarem I niet de intentie hadden om van

de beslissing van de gemachtigde ambtenaar waarbij het beroep ontvankelijk wordt verklaard een op dat punt definitieve beslissing te maken.

Bovendien kan de aanvrager wiens vergunning in beroep wordt aangevochten pas na de ontvankelijkverklaring tussenkomen in de beroepsprocedure.

Indien de bedoelde verklaring definitief zou zijn, zou hij dus tijdens die procedure zijn argumenten omtrent de onontvankelijkheid van het beroep tegen zijn in eerste aanleg verkregen vergunning helemaal niet kunnen doen gelden.

Uit niets blijkt dat dit de bedoeling van de ontwerpers van Vlarem I zou zijn geweest. De interpretatie van de verzoeker zou daarentegen wel in belangrijke mate afbreuk doen aan de doelstellingen die de regelgever nastreefde door de betekening van het beroep aan de exploitant verplicht te stellen en door aan deze laatste een hoorrecht te verlenen.

Er dient dus besloten te worden dat de minister, wanneer hij beslist over het beroep, ook de ontvankelijkheid van de ingediende beroepen moet beoordelen en dat hij daarbij geenszins gebonden is door de ontvankelijkverklaring van het beroep door de gemachtigde ambtenaar.

Deze laatste verklaring heeft met andere woorden slechts een voorlopig karakter.

Of, nog anders uitgedrukt, de ontvankelijkverklaring van het beroep door de gemachtigde ambtenaar is geen "uitspraak" zoals bedoeld in artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet, over het beroep.

2.1.2.3. Uit het bovenstaande blijkt ook dat de bedoelde beslissing van de gemachtigde ambtenaar, gelet op het eerder geringe belang ervan, niet van die aard is dat ze door de Vlaamse regering, binnen het raam van haar bevoegdheid tot uitvoering van het milieu-vergunningsdecreet, niet kon worden toevertrouwd aan een door de minister gemachtigde ambtenaar;

2.2. Derde middel

2.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

2.2.1.1. Het middel voert onder meer de schending aan van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen.

Vooreerst wordt gesteld dat ten onrechte door het bestreden besluit geen rekening wordt gehouden met de hierboven onder punt 1.5 vermelde overeenkomst inzake burenregeling.

Voorts argumenteert de verzoeker :

"Trouwens, door te oordelen dat 'het risico' bestaat 'dat het bedrijfsmatig mestoverschot ter plaatse zal leiden tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater en deze door verdere verrijking met nitraten zal vervuilen', miskent de beslissing andermaal het ingeroepen beginsel van behoorlijk bestuur en de ingeroepen wetsbepalingen. Het past immers niet dat de overheid een vergunning weigert enkel omdat er 'een risico' bestaat van bijkomende belasting van het grond- en oppervlaktewater; niet een hypothetische mogelijkheid, maar slechts een vastgestelde zekerheid laat zulke voor de staatsburger belangrijke beslissing toe. Bovendien ware, *stricto jure*, zulk mestoverschot volstrekt irrelevant voor de vervuiling 'ter plaatse' van het grond- en oppervlaktewater met nitraten, vermits het mestdecreet dd. 23 januari 1991 precies oplegt het mestoverschot, berekend overeenkomstig de artt. 5 en 6 van dit decreet, af te voeren

hetzij naar de door dit decreet ingestelde mestbank, hetzij naar cultuurgronden van exploitanten of gebruikers die over een overschot van cultuurgronden beschikken. De bestreden beslissing gaat er aldus blijkbaar van uit dat verzoeker zijn mestoverschot 'ter plaatse' illegaal zal spreiden i.p.v. het overschot overeenkomstig het mestdecreet af te voeren. Zulke motivering is niet pertinent en schendt derhalve meteen art. 3 van de wet van 29 juli 1991."

2.2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat zij met de bedoelde overeenkomst geen rekening kon houden, omdat de verzoeker ze pas bijbracht nadat de adviezen waren uitgebracht.

2.2.1.3. Ook de tussenkomen de partijen argumenteren in hun verzoekschrift tot tussenkomst dat het bestreden besluit met de meervermelde overeenkomst geen rekening kon houden;

2.2.2. Bespreking

Overwegende dat het middel gegrond is om de volgende redenen :

2.2.2.1. Uit de laatste van de onder punt 1.6 hierboven geciteerde overwegingen van het bestreden besluit blijkt dat de vergunning onder meer geweigerd werd omdat de vergunningverlenende overheid van oordeel was dat de verzoeker over onvoldoende cultuurgronden beschikte om de geproduceerde mest op een ecologisch aanvaardbare manier uit te spreiden.

2.2.2.2. De Raad van State is geen bepaling bekend die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest.

Het meststoffendecreet van 23 januari 1991 bevatte op voormeld tijdstip geen regels met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningaanvraag, noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning.

Blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zoals ze toen golden waren vier mestafzetmogelijkheden voorhanden : het opbrengen op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, tenslotte, afname door de Mestbank.

De overheid bezat derhalve niet de bevoegdheid om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van een of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken;

2.3. Vierde middel

2.3.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

2.3.1.1. Het middel voert onder meer de schending aan van artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dit wordt onder meer als volgt toegelicht :

"Maar voorts stelt de beslissing dan dat, spijts de tweede verwerende partij geen landbouwbedrijf uitbaat en derhalve in die agrarische zone niet thuishoort maar wel in een woongebied, wegens een beweerd te geringe afstand tussen de nieuw te bouwen stallen en haar woning van 'overdreven geurhinder' zal te lijden hebben mocht de gevraagde uitbreiding toegestaan worden. Meer zelfs, de beslissing heeft het over 'de nabije woonkern' (sic) aan de overzijde van de straat, zonder die 'woonkern' nader te beschrijven. Nochtans bestaat die zgn. 'woonkern' aan de overzijde van de straat alleen uit de ... woning van de tweede verwerende partij, omgebouwd uit een vroeger klein landbouwbedrijf na het overlijden van de uitbaters-bewoners ervan. Voor het overige staan verspreid tussen de landbouwvelden langs de Ankelaarstraat en de Snephoekstraat in een cirkel van zowat 300 m slechts 6 woningen die door niet-landbouwers worden betrokken (waarvan er één zich bij de handteken-campagne van de tweede verwerende partij heeft aangesloten maar zich niet in hoger beroep heeft voorzien).

1. Door in die feitelijke omstandigheden te gewagen van een 'woonkern aan de overzijde van de straat', die a.h.w. een soort enclave binnen een agrarisch gebied zou uitmaken heeft de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel miskend, nu het kennelijk onredelijk is in die omstandigheden van een 'woonkern' te gewagen. Zulks houdt eveneens schending in van art. 3 van de motiveringswet.

(...)

3. Door bovendien te gewagen van een ruimtelijke scheiding die 'dermate klein' is en van een 'overdreven geurhinder', stelt de eerste verwerende partij de Raad van State in de onmogelijkheid de wettelijkheid van de beslissing te toetsen. De beslissing bevat geen enkel gegeven over wat volgens de eerste verwerende partij een 'aanvaardbaar' of 'niet te kleine' ruimtelijke scheiding is en/of wat volgens haar een 'niet overdreven' geurhinder is. Waar volgens de minister de aanvaardbare grens gelegen is, blijkt uit niets. Wanneer het beslissingsorgaan geen duidelijke grenslijn trekt, kan de Raad van State onmogelijk zijn taak als grensrechter-marginale toetsing-waarnemen. Zulke gebrekkige beslissing schendt art. 3 van de motiveringswet."

2.3.1.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord :

"Terecht maakt de bestreden beslissing in zijn motieven gewag van een woonkern gelegen in de dichte omgeving van de inrichting van de verzoekende partij.

Het bestaan van deze in de nabijheid gelegen woningen blijkt afdoend uit het aantal ingediende bezwaarschriften door de buurtbewoners zodat het geenszins onredelijk en overdreven is deze bewoningen als een woonkern te omschrijven.

Uit de gegevens, vervat in het administratief dossier, blijkt afdoend de feitelijke toestand ter plaatse en is het de overheid toegelaten te stellen dat, hiermee rekening houdende, de geurhinderdrempel wordt overschreden en de hinder en de effecten op het leefmilieu niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt."

2.3.1.3. De tussenkomende partijen voeren in hun **verzoekschrift tot tussenkomst** onder meer aan :

"Aangaande de nabije woonkern doet verzoeker alsof alleen de woningen op 300 m. gelegen terzake doen. De Karmstraat (ongeveer parallel met de Ankelaarstraat (achterzijde van hoeve LUST op hooguit 1 km.)), omvat een aaneenschakeling van woningen. Hij heeft het integendeel alleen over de 6 woningen die binnen een straal van zowat 300 m., wat ook onjuist is gezien de afstand 100 m. is (...) door niet-landbouwers worden bewoond."

2.3.1.4. De verzoekende partij repliceert in haar **memorie van wederantwoord** :

"De verwerende partij voert daartegen geen concrete gegevens aan, terwijl de tussenkomende partij het heeft over de Karmstraat 'achterzijde van hoeve LUST op hooguit 1 km' (!) (p. 23).

Wanneer de beslissing het heeft over een woonkern, heeft zij het niet over de woningen langs de Karmstraat 'achterzijde' van de hoeve LUST en gelegen op 1 km, maar over de 'woonkern aan de overzijde van de straat'. De tussenkomende partij spreekt dus over appels en de Minister over peren.";

2.3.2. **Bespreking**

Overwegende dat het **middel gegrond** is om de volgende redenen :

2.3.2.1. Zowel het betrokken varkensbedrijf als de woning van de tussenkomende partijen liggen in een gebied dat door het toepasselijke gewestplan tot agrarisch gebied is bestemd.

Een varkenshouderij hoort in principe thuis in dergelijk gebied en is daarentegen doorgaans niet aanvaardbaar in andere bestemmingsgebieden.

Bijgevolg dient de weigering van een milieuvergunning voor dergelijk bedrijf op grond van de overweging dat het onaanvaardbare geurhinder meebrengt voor bewoners van hetzelfde agrarisch gebied, des te preciezer en concreter gemotiveerd te zijn.

Die motivering moet uiteraard ook feitelijk correct zijn.

2.3.2.2. Het bestreden besluit vermeldt niet waaruit de "woonkern" waarvan sprake is bestaat en op welke afstand van de betrokken inrichting hij zich bevindt.

Het specificeert ook niet welke woningen het als "buurwoningen" in aanmerking neemt.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de "buurwoningen" die het bestreden besluit vermeldt, enkel twee aan de overzijde van de Ankelaarstraat gelegen woningen zouden kunnen zijn die op 100 meter van mekaar liggen.

Het bestreden besluit geeft niet aan wat het met de term "woonkern" bedoelt. Het vermeldt ook niet van wat die woningen de kern zouden vormen. Dit blijkt evenmin uit de gegevens van de zaak.

Er kan dan ook niet beoordeeld worden of die woningen in de spraakgebruikelijke betekenis een woonkern zouden kunnen zijn.

Bijgevolg valt niet in te zien welke "nabije woonkern" het bestreden besluit zou kunnen beogen.

De Raad van State kan dan ook niet nagaan hoe groot de ruimtelijke scheiding tussen de stallen van de verzoeker en de "nabije woonkern" is en kan evenmin beoordelen of de verwerende partij in redelijkheid tot het besluit is kunnen komen dat de gevraagde uitbreiding aanleiding zal geven tot overdreven geurhinder,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 12 maart 1993 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij het besluit van 10 september 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, houdende toekenning aan Geert LUST van een vergunning voor de uitbreiding en omvorming van een bestaande varkensfokkerij te Aarsele, Ankelaarstraat 3 - zodat deze voortaan zou omvatten 200 zeugen, 1400 mestvarkens, een mestopslag van 2.285 m³ en een mazoutopslag van 10.200 l mazout in een ondergrondse tank- en voor het lozen van normaal huisafvalwater in de oppervlaktewateren, in beroep wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt geweigerd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op zesduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier maart 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.